

Σάρρων, Παλαιογρ. Ἰερανος
ΠΦΣΚ 33 σ. 102

Σχοῦρος, ὁ

Κατὰ Φ. Σάρρων, ἑνδ' ἀνωτ., ὃν εὐαγγελικὴν κινδυνί τῷ ΙΒ' αἰ. τῷ
Βύσσῃ τῇ ἡσυχίᾳ ναυτῶν τῇ Κοιμίσσῃ τῇ Θεοτότῃ γέγονται
καὶ ὁδηγῆσαι τοὺς ἄνωγιν τῷ Πάσχα καὶ τῶν ἐκκλησιῶν, μετὰ τὴν
ἐκτὴν σημερινὴν (ὡς γ. 1978) τῷ ἡμετέρῳ αὐτῷ:
« Τέλος καὶ τῷ Θεῷ ἡμῶν δόξα παρ' ἐμοῦ τοῦ εὐτρεπτοῦ καὶ
ὑπαγιστοῦ Σχοῦρου τοῦ ἐν τῶν Κατὰ Σκουδενῶν •, 1978.
αχιδ' ὃν γινῆι Ἰουλιαν(ίῳ) μετ' »

Γ. Βλ. καὶ: Σχοῦρος, ὁ

